



Prof. M. Petrescu-Dîmbovița, Marija Gimbutas, Eugen Comșa și Acad. P. Jitaru la Colocviul Internațional de la Iași (1984).

## LA CEA DE A 90-A ANIVERSARE

DE

VALERIU D. COTEA

Ne aflăm astăzi aici, în acest cadru festiv, aniversar, cu bucuria de a sărbători 90 de ani de viață și 65 de ani de activitate ai domnului academician Mircea Petrescu-Dîmbovița. Omagiind vârsta, munca, studiul, aportul creativ al domniei sale de-a lungul atâtor decenii, sărbătorim, desigur, totodată, devenirea și prestigioasele împliniri ale celor două înalte instituții de știință și cultură, Universitatea „Al. I. Cuza” și Institutul de Arheologie al Filialei ieșene a Academiei Române cu care personalitatea sărbătoritului se confundă.

Nefiind din breasla istoricilor, l-aș ruga pe domnul academician să-mi primească omagiul ca venind, sincer și afectuos, din încrengătura admiratorilor laterali, care se alătură specialiștilor ce-l cinstesc astăzi, o dată mai mult, ca pe unul dintre cei mai iubii și recunoscuți arheologi români. Adjectivarea folosită exprimă, credem, cel mai plener, relația pe care Domnia sa o are cu colegii, cu știința, dar și cu lumea în care circulă și cu care îi place să întrețină o cordială comunicare.

Pe același plan al raporturilor intercolegiale sau sociale, aș sublinia că l-am perceput pe domnul academician ca pe un generos boier al minții – și l-aș asemăna, în acest sens, cu domnul academician Constantin Ciopraga – domnul academician M. Petrescu-Dîmbovița oferind sprijinul tuturor celor care-l solicită. Fiecare dintre aceștia fiind cel dintâi, dar nu și ultimul. Nu puține ocazii mi l-au vădit în această solară ipostază, între acestea o împrejurare din anul 1999 impunându-se cu deosebire memoriei mele, când Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, i-a acordat distincția „Doctor Honoris Causa”, și unde am participat ca invitat. Dacă în astfel de ocazii cuvintele rostite sunt în bună parte convenționale, în acea împrejurare am constatat cu satisfacție că artificii și clișeul pot fi depășite. Personalitatea științifică a domnului M. Petrescu-Dîmbovița dublată de noblețea sa umană a prilejuit un memorabil moment de lumină, de împrumut sufletec, de sinceră căldură spirituală.

Cu acest prilej, s-a mai afirmat că domnia sa este un „om instituție”. Eu aș adăuga că este un „om epocă” ce și-a înscris numele cu majuscule în memoria noastră nu numai ca un eminent arheolog, ci și ca un reper moral demn de urmat.

Fiecare din noi când ajunge la o vârstă venerabilă se uită în urmă să vadă cum și-a îndeplinit menirea în viață. Dacă a învins, spune, desigur, că într-o nouă viață ar face la fel; dacă a fost învins, nu ezită să spună că ar face exact invers. Iacob Negruzzi, îmi amintesc, unul din întemeietorii Junimii, când a atins vârsta de 90 de ani spunea: astăzi de m-ar întreba cineva de vreau să încep încă o dată sfertul de secol care a trecut, poate multe din cele ce am făcut nu le-aș mai face a doua oară, dar fără nici un moment de stânjenire și cu dragă inimă m-aș declara să încep a conduce „Convorbirile literare”. Până să reluați, eventual, o etapă privilegiată din viața dumneavoastră, v-aș îndemna, mult stimată domnule academician Petrescu-Dîmbovița, să o continuați pe aceasta, pentru a fi printre noi, cu atributele supreme cu care am avut bucuria să le omagiem astăzi. Până atunci, primiți, vă rog, urarea mea de-a vă bucura de viață lungă, de noi succese, în deplină sănătate, înconjurat de lumea care vă iubește și vă admiră.